

Prædiken på Marie bebudelsesdag

Søndag 21. marts 2021

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas:

Da Elisabeth var i sjette måned, blev englen Gabriel sendt fra Gud til en by i Galilæa, der hedder Nazaret, til en jomfru, der var forlovet med en mand, som hed Josef og var af Davids hus. Jomfruens navn var Maria. Og englen kom ind til hende og hilste hende med ordene: »Herren er med dig, du benådede!« Hun blev forfærdet over de ord og spurgte sig selv, hvad denne hilsen skulle betyde. Da sagde englen til hende: »Frygt ikke, Maria! For du har fundet nåde for Gud. Se, du skal blive med barn og føde en søn, og du skal give ham navnet Jesus. Han skal blive stor og kaldes den Højstes søn, og Gud Herren skal give ham hans fader Davids trone; han skal være konge over Jakobs hus til evig tid, og der skal ikke være ende på hans rige.« Maria sagde til englen: »Hvordan skal det gå til? Jeg har jo aldrig været sammen med en mand.« Englen svarede hende: »Helligånden skal komme over dig, og den Højstes kraft skal overskygge dig. Derfor skal det barn, der bliver født, også kaldes helligt, Guds søn. Også din slægtning Elisabeth har undfanget en søn, nu i sin alderdom. Hun, om hvem man siger, at hun er ufrugtbar, er i sjette måned; thi intet er umuligt for Gud.« Da sagde Maria:

»Se, jeg er Herrens tjenerinde. Lad det ske mig efter dit ord!«
Så forlod englen hende.

Amen

Så blev det Mariæ bebudelsesdag. Eller rettere – det er det faktisk først på torsdag d. 25. marts – præcis 9 måneder før festen for Jesu fødsel juledag. Men vi fejrer det i dag. At den unge Maria fik besøg af ærkeenglen Gabriel, udvalgt af Gud til at bære og føde hans enbårne søn.

Og Maria sagde ja. Fulgte sit hjerte i stedet for sin forstand. Der var ellers mange gode grunde til ikke at vælge et liv som ung, ugift mor. Alligevel måtte hun lyde Guds bud i tillid og tro, og derfor er hun også blevet æret og husket gennem århundrederne siden. Som den helt unge pige, der valgte at sige ja til at være Guds redskab – gøre det muligt at Guds egen søn kunne blive født.

Jomfru Maria eller Gudsmoder eller Herrens tjenerinde eller Maria, den benådede – tilnavnene er mange og alle har hævet hende højt – gjort hende næsten guddommelig, af et helt andet stof end os.

I den katolske kirke har rigtig mange traditioner knyttet sig til Maria – hun fik med tiden sin egen ubesmittede undfangelse, egen himmelfart og egen himmeltrone – Jesu mor og på en måde *alles* mor i himlen. Så det var hende man gik til som kvinde og mor – hende millioner af mødre verden over stadig går til – åh, Maria, du benådede, netop du må kunne forstå min smerte og sorg over mine børn, gå du i forbøn for mig hos Gud!

Og selv om Luther gjorde op med helgendyrkelsen i den katolske kirke. Selv om vi ikke har et særligt alter for Maria med barnet her i Viby. Selv om vi holder på, at vi alle har lige adgang til Gud, er lige udvalgte og elskede, så rører Maria alligevel ved strenge i vore nøgterne lutherske hjerter – at også Jesus havde en mor!

At hun kom til at bære den helt særlige sorg at miste sin søn.
Og at hun som enhver mor tog imod og sagde ja til det lille nye liv under hendes hjerte – uden at vide hvad fremtiden ville bringe med sig af glæde og sorg.

Derfor er Maria med barnet også et elsket motiv blandt os. Det rører ved helt særlige strenge i vore hjerter, der går direkte tilbage - også til vores egen oprindelse – det at blive skabt og født og favnet – det at kunne være barn og lille og afmægtig – og samtidig udvalgt og elsket af Gud.

Så lille purunge Maria, som endnu kun stod ved grænsen til voksenlivet og vidste meget lidt om det. Som stadig var fuld af drømme, forventninger og håb. Netop hun turde følge hjertet og kaste sig ud i det ukendte som det barn hun stadig var. I tillid til at blive grebet og være elsket.

Og derfor er netop hun også billede på det allerstørste mysterium. Hvordan det overhovedet er muligt at himmel og jord mødes i et enkelt menneskebarn, som da hendes egen søn

blev født. Hvordan det er muligt at være Guds søn og dog fuldt menneske som os. Hvordan Gud overhovedet på den måde kan gå ind i verden – det overgår enhver forstand.

Så selvfølgelig må Jesu undfangelse og fødsel være fyldt af mystik og englefanfarer – her kan kun hjertet begribe en lille smule af, hvad der er sket. Det er troens spring ud på de 70.000 favne, hvor der siges ja, længe før man forstår. Som da Maria fik besøg af ærkeenglen Gabriel.

Men. Vi lever i en nøgtern verden. Hvor der i hvert fald blandt de kloge og magtfulde nødigt gives plads til mystik. Hvor man kan snakke om alt andet end tro – tro er nok det sidste, som stadig kan kalde rødmænd frem på vore kinder.

Nej, i en moderne verden er det tal og beregninger og fornuften, der råder. Her skal mennesker levere ved kasse 1 – være kompetente og stringente og pålidelige og voksne – meget, meget voksne. Afmagt er uvelkommen i en nøgtern og fornuftstyret verden.

Det er selvfølgelig karikeret – det billede jeg tegner her.

Men alle har vi en rem af huden – har svært ved at give plads til vores egen indre Maria.

Hende, der tør kaste sig ud i livet stik imod al sund fornuft og sige ja til Gud – samtidig med at hun ved sig totalt afmægtig og ude af kontrol og intet forstår.

”Se, jeg er Herrens tjenerinde. Lad det ske mig efter dit ord!”

Vi er som menneskebørn alle en forunderlig blanding af himmel og jord. Vi er små og dødelige og jordiske og afmægtige - og ind imellem både smålige og dødens farlige og totalt opslugte af os selv.

Men vi er også himmelske mødesteder – Guds redskaber på jord. Skabte og velsignede og født af kærlighed – gennem os udretter Gud hele tiden mirakler gennem sin gode hellige Ånd. Se jer omkring, der sker så meget godt!

Og på grund af netop os valgte Gud at komme til verden som menneske – netop i vores menneskelighed er Gud os allernærmest.

Vi skal blot turde sige ja og tage imod – så er også vi hans medarbejdere, så kan også vi række Guds kærlighed videre til andre.

For et par år siden, i 2019, foranstaltede Danmarks radio i samarbejde med de danske biblioteker en stor afstemning – det skulle afgøres hvilket citat fra kendte bøger, som vi danskere holder allermost af.

Det blev et citat fra brødrene Løvehjerte af Astrid Lindgren, som vandt en overbevisende sejr – hele **63** % stemte på netop det.

Citatet lyder i al sin befriende bramfrihed: "Nogle gange må man gøre ting, også selv om det er farligt. Ellers er man ikke et menneske, men bare en lille lort!"

Direktøren i Danmarks biblioteksforening Michael Steen-Hansen var ikke overrasket:

”- Selvom citatet er svensk, så rammer det den danske folkesjæl meget godt”, sagde han. ”Det beskriver, at man nogle gange må handle og springe ud på dybt vand”.

Ja, nogle gange må man som Maria handle og springe ud på dybt vand – de 70.000 favne og sige ja til livet og til Gud. Tro på at man kan bruges – også selv om man bare er en lille lort – for alle er vi jo også meget mere end det. Redskaber for Guds kærlighed, skabninger på denne jord, hvor mirakler kan ske. For intet er umuligt for Gud. Amen

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver, én, sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.

Og lad os med apostlen tilønske hinanden: Vor Herre Jesu
Kristi nåde, Guds kærlighed og Helligåndens fællesskab være
med os alle. Amen.